

nihilominus per easdem, janua prima reſerata, ſatis ſuperque hortum introſpicere potui.

In nomine Dei igitur in hortum me recipiebam, in cuius medio exiguum aliquem hortulum reperiēbam, qui quadrangularis erat, & ex quolibet latere ſex decempediarum longitudinem in ſe complectebatur, qui ſpinis roſaceis circumſeptus fragrantiffimas roſas proferebat. Cum vero parumper plueret, interſplendente ſole, gratiffimum Iridem cauſſabat. Dum autem à hortulo iſto ſeceſſiſſem, & ad eum locum, ubi virgines iſtæ adiuuandæ erant, me contuliſſem, ecce, loco iſtius muri, humile ſepimentum deprehendo, & pulcherrima virgo veſte Attalica decorata incedebat cum præſtantiffimo omnium iuvene veſte coccina amictus, ambo in brachiis ſeſeducētes, multasque bene olentes roſas in manibus ſuis tenentes. Ex illis compellendo quærebam, quomodo ſepimentum transcendere potuiſſent? Hic ſponſus meus dilectiffimus, reſpondebat illa, me adiuuit, & ex amœniſſimo iſto horto nunc in conclaue noſtrum nos recipimus, vt alter alteri præſtet ſuam amicitiam. Gratulor mihi, inferebam ego, quod, abſque vltiore meo labore, deſiderio veſtro ſatiſfiat. Nihilominus tamen videtis, quantum ſcilicet feſtinauerim, atque, vobis inferuendi, tam longinquum iter breui temporis ſpacio circumcurſitauerim. Poſthæc in magnam aliquam molam veniebam, intrinſecus lapidibus exſtructam, in qua tamen nulla arca, vel alia, ad moletrinam ſpectantia, reperiēbantur, ſed per murum quædam tympana in aquis natantia conſpiciēbantur. Cumque eius rei ſtatum explorare conarer, reſpondebat mihi ſenex aliquis molitor:

I

Opus